

EXPERIMENT I

Josep Pedrals

Atemptar contra el bon gust no és lícit?

Si tenim en compte que en la formació del sentit del gust es pateix una fase d'imposició de tast, com pot hom rectificar-se l'experiència? L'experiència, evidentment, de la lactància...

Quasi tots hem estat nodrissos i, per tant, per una generalització i una universalització precàries, es pot afirmar que el gust de la llet, que en grec es diu *gálaktos*, és el gust primer -així com el blanc és el resultat de la unió de tots els colors-, és la cohesió dels gravitants (CHO, 12-22-11, respectivament)...

La llet és la base.

A partir d'aquí s'han de fer quadrar els gustos amb la base. La ceba, per exemple, pot quadrar-hi; de forma paradoxal, potser, però pot quadrar-hi. Quanta gent ha menjat ceba després d'haver estat alletat? Molts. I patates, i pastanagues, i remolatxes... I per què són suficientment adients amb el paràmetre de gust base tots aquests bulbs i tubercles subterrànics el gust dels quals s'experimenta en moments *posteriors a*, per tant, *condicionats per* el gust de la llet? O, millor: Quina relació estableixen amb la base perquè siguin prou tolerables?

És una relació d'identitat figurativa (sinonímia *sui generis*): Les parts subterrànies dels vegetals (la part sàpida convencional de la ceba *in strictu sensu*, per exemple) acostumen a ser-ne les arrels. O sigui que es fa una identificació entre arrel i base, no res més.

Bé, fins aquí ens hem limitat a l'acceptació del gust de la ceba -gust arrel- en relació al gust de la llet -gust base-, però...

I la combinació?

Com seria un gust entre ceba i llet?

Seria una arrel de la base.

Per tant, per lògica matemàtico-filosòfica, podem concloure que:

Com que l'arrel és l'oposat de la potència (l'arrel quadrada de tres és el contrari de tres al quadrat), la base, no essent en potència, és, evidentment, en acte.

La frase anterior és el paradigma d'un algorisme, un mètode de càlcul en el qual les proposicions varien el significat sense variar el significant (dit d'una altra manera: homonímia). Hem passat de la pura aritmètica lògica semànticament a una expressió algebraica, una generalització, en una sola frase. Això vol dir que hem assolit el significat originari d'àlgebra, perquè etimològicament prové del mot àrab *al-jabr*, que vol dir "transposició".

Per dir-ho musicalment: ho hem canviat de to.

Per dir-ho "poèticament", o a la quintaessencial, podríem parlar, per ser més clars, de transsubstanciació:

Jo sóc la llet que he mamat, a la meva ceba.

I això fa plorar?

Nota: Josep Pedrals recitarà alguns dels seus versos a la festa del Paper de Vidre del dia 5 de maig. Podeu llegir-ne alguns al seu llibre "Escola italiana", editat per Empúries.